

## سوره هفتاد - معراج

این سوره در مکه نازل شده و ۴۴ آیه دارد.

به نام خداوند بخشنده مهربان

پرسید سائلی، از عذابی که آمدنی است! برای کافران. که آن (عذاب) را بازدارنده‌ای نیست! از خدائی که صاحب درجات است! فرشتگان و جبرئیل، در روزی که مقدار آن پنجاه هزار سال باشد، به سوی او برمی‌شوند! پس صبر کن صبر نیکو! (۱ - ۵)

همانا مشرکان آن (روز) را دور می‌بینند! و ما آن را نزدیک می‌بینیم! روزی که آسمان همچون مس گداخته شود! و کوه‌ها مانند پشم حلّاجی شده گردد! هیچ خویشاوندی از حال خویشاوند خود نپرسد! آنها را بینا کنند. گناهکار در آن روز آرزو کند که (برای رهائی از عذاب) پسران خود را فدا نماید! و همسر و برادرش را! و قبیله‌ای را که او را در پناه می‌گرفتند! و همه کسانی که در روی زمین هستند، تا خود را نجات دهد! هرگز. که آن آتش شعله‌ور باشد! که پوست سر را در هم کشد! و آن کس را به سوی خود فراخواند که (به ایمان) پشت کرد و روی برتافت! و مال جمع کرد و ذخیره نمود! (۶ - ۱۸)

همانا انسان بسیار ناشکیبا آفریده شده است! وقتی بدی بدو روی آورد نالان شود! و چون مال و دولتی بدو رسد دریغ نماید! مگر نمازگزاران! کسانی که بر نمازشان پایدارند! و آنان که در مال خود حقی معین نمایند! برای سائل و محروم! و کسانی که روز حساب را باور دارند! و آنان که از عذاب پروردگارشان هراسانند! که عذاب پروردگارشان ایمن شدنی نیست! و کسانی که شرمگاه‌های خود را نگاه دارند! مگر بر همسران یا کنیزان زرخیدشان که بر آنان ملامتی نباشد! و هر کس به‌غیر از این بجوید آنها خود تجاوزگرانند! و آنان که امانت‌ها و عهد و پیمان‌شان را رعایت می‌نمایند! و کسانی که در ادای شهادت پایبند باشند! و آنان که بر نمازهای خود مراقبت کنند! این گروهند که در بهشت‌ها گرامی باشند! (۱۹ - ۳۵)

(ای‌محمد) چرا کافران به سوی تو شتابانند؟ گروه گروه از راست و چپ! مگر طمع دارند که به بهشت برنعمت درآیند؟! هرگز. همانا آنها می‌دانند که ما آنان را از چه آفریده‌ایم (از قطره منی)! سوگند به آفریدگار مشرق‌ها و مغرب‌ها، که ما توانائیم! بهتر از آنها به جایشان بیاوریم و هرگز وامانده نمی‌شویم! پس آنها را بگذار که (در باطل) فروروند و با (مال دنیا) بازی کنند تا روزی را که به آنها وعده داده شده است ببینند! روزی که شتابان از قبرها بیرون آیند گوئی که به سوی علمی (که برایشان نصب شده) می‌شتابند! چشم‌هایشان فروهشته و ذلت آنان را فرو گرفته باشد (و آنان را گویند) این است روزی که وعده می‌دادند! (۳۶ - ۴۴)